

), doch zulks
het Centraal
sch te doen
rijzing prac-
heiding niets
aanzien van
kerken, doch
voor het doel
administrati-

nden aan de
ng doen van
lives voor de

n zijn, indien
vullen: Geref.
Bureau voor
eenige gevolg
naar ons
n schadelijke
e plaatselijke

iets doen, dat

ers van Justi-
ook aan het
voor gezorgd,
standpunt is

en.
e kerkeraden
den van den
onaangename
niet worden
h door onze
K. S.

Financiële
Dienst des
in Nederland
anistatie voor
logische Hoo-
nstig de be-
Synode der

plaats werd
benoemd, er
wanties zijn
dankbaarheid
te deze voor
ngrijke zaak
dezen arbeid
s van het re-
s zeggen

te nuttigheid
de concrete
oor hun ge-
bestaat, ver-
orden voort
van hunne
en goed van
ken en zegel
lghaam aan
e zorgvuldig
n om toe te
laden of ver-
eten we weer
ensen, die
t alles doen,
an en... hoe
past hij het
an den doop
chte van de

die met den
begenadigde
der gansche
t zij in deze
pleiten, zich
ten, en voor
dit lezende,
en? Waarop
d weet toch
en werkelijk

van onder-
an kan het
a zegel voor
t een middel
geloof zijner
ren, schoon
bekeerd zijn,

we op deze plaats hartelijk dank
voor hun medewerking; hun arbeid is
voor de Theologische Hoogeschool zeer belangrijk en
onontbeerlijk geweest. Want na de collecten zijn de
vaste jaarlijksche bijdragen de voornaamste bron
van inkomsten voor de Theologische Hoogeschool.

Toch meenen we dat het aantal contribuanten nog
kan worden verhoogd. Er zijn gemeenten, waar vele
gezinnen nog geen bijdrage geven. Het doel dat we
nastreven is: Elk gezin contribuant
van de Theologische Hoogeschool
onzer kerken.

Sommige correspondenten melden ons, dat dit doel
in hun gemeente bereikt is en wat in de eene gemeen-
te mogelijk bleek, kan ook in de andere worden be-
reikt.

Elke bijdrage, hoe klein ook, is welkom!

Gaarne wekken we hen, die nog
geen contribuant van de Theolo-
gische Hoogeschool zijn op, zich
ten spoedigste te melden bij den
plaatselijken correspondent. Wan-
neer de naam van den correspondent hun onbekend
mocht zijn zal de kerkeraad zeker nadere inlichtin-
gen kunnen geven.

In dit verband willen we nog wijzen op de wensche-
lijkheid dat de Classicale correspon-
dent in de verschillende kerkbladen de namen en
adressen der plaatselijke correspondenten publiceeren.

Voorts vertrouwen we, dat ook de correspondenten
zelf inzake de uitbreiding van het aantal contribu-
anten actief zullen zijn.

De kwitanties van 1947 liggen reeds klaar. Eind
Juni hopen we deze aan de plaatselijke correspon-
dent te zenden. Wanneer vóór 1 Juni
a.s. ons nog namen en adressen van
nieuwe contribuanten worden toe-
gezonden, zullen de betreffende
kwitanties ook kunnen worden
toegestuurd. Blanco contribuantenlijsten wor-
den gaarne door de administratie beschikbaar gesteld.
Het kantoor van de Stichting is gevestigd: Gronin-
gen, Herman Colleniusstraat 13.

Voorts zijn er nog enkele kerken, die ons in het
geheel geen contribuantenlijsten toezonden. De be-
treffende „zondaars” zijn hierop reeds één of meer-
dere malen door de classicale correspondenten attent
gemaakt.

Ook onlangs is dit nog geschied. We zullen op deze
plaats met „de eerste trap van censuur” volstaan en
niet den naam van deze kerken noemen, maar ver-
trouwen, dat ook zij hun roeping
zullen verstaan en ons tijdig de
namen der contribuanten zullen
opgeven, overeenkomstig het advies van de clas-
sicale correspondenten.

Zoo bouwen we mede aan heden en toekomst onzer
Kerken.

Wij verzoeken tenslotte de classicale correspon-
dent in de inhoud van bovenstaande mededeelingen weer
te geven in de classicale of provinciale kerkbladen,
eventueel van speciale opmerkingen, hun classis be-
treffende, voorzien.

en dat zijn doop voor niemand van hun een zegel is,
echter heeft het veel betere gronden om daarvan voor
zich het regt gebruik te maken”. En welke zijn dan
deze „betere gronden” en het daarop gefundeerde
„regte gebruik” van den doop? De „onbegenadigde”
doopeling „moet zich voorstellen, dat God door zijnen
doop aan de Gemeente verzegeld heeft eene belofte
die Hij zekerlijk vervullen wil, t.w. dat Hij uit kracht
van Jezus' dood en opstandinge haar zaad van schuld
en zonde wasschen wil”; hij mag „denken”, dat hij
„onder die kinderen behoort, waaromtrent de belofte
aan de Gemeente gedaan, en verzegeld is”¹⁾.

Ook nu weer rijzen onweerstaanbaar dezelfde vra-
gen, die we zooeven stelden. En ook nu weer blijft
het fijne, het eigenlijke puntje van de heele kwestie,
n.l. welke de concrete inhoud is van de belofte, welke
God „aan” de Gemeente „omtrent” al haar kinderen
deed en verzegelde.

Is tenslotte een „gedoopt kind bekeerd... geworden,
zoo mag het zijnen doop aanmerken als een zegel
waardoor God niet alleen aan de Gemeente, maar ook
aan hem in het bijzonder nu verzegeld, dat het uit
kracht van Jezus' dood en opstanding van alle zijne
zonden gewasschen is en altijd gewasschen zal worden,
vermits het uit het geloove waardoor het in de voet-
stappen des geloofs Abrahams wandelt, nu is open-
baar gemaakt, dat het een kind der belofte was, het-
welk voor het zaad gerekend wordt Rom. 9:8; het
74 antw. van den Heid. Cat.; uit het 32 art. van onze
Ned. Geloofsbel.; het formulier van den kinderdoop.
Gen. 17:7; Hand. 2:39. 1 Cor. 7:14”²⁾.

Men ziet het: uit het geloof komt men tot zijn
doop; en: door het geloof werd de doop een zegel
voor hen, die den doop ontvingen.

AAN WIE MOET DE DOOP WORDEN BEDIEND?

We zijn thans toegekomen aan de bespreking van
het eigenlijke thema van Drukker's brochure, de vraag

¹⁾ p. 7/8; ²⁾ p. 8.

STORTING COLLECTEN.

Aan de boekhouders der Kerken ver-
zoeken wij dringend wanneer de opbrengst der col-
lecten voor de Opleiding tot den Dienst des Woords
door hen aan de classicale correspondenten wordt
overgemaakt, steeds nauwkeurig gespecificeerd op te
geven op welk kwartaal en jaar de
collecten betrekking hebben. Zooals bekend, wordt
ieder kwartaal voor de Opleiding gecollecteerd.

Voorts verzoeken wij vriendelijk de collecten regel-
matig ieder kwartaal af te dragen.

Door met bovenstaande opmerkingen rekening te
houden vergemakkelijkt U zeer den arbeid van den
administrateur en classicale correspondenten.

Namens het bestuur der Stichting,

C. LETTINGA, Penningmeester.

Groningen, Herman Colleniusstraat 13.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN

WAT IS HEDEN ONZE POLITIEKE ROEPING?

Op het Landelijk Congres van Gereformeerden (Vrij-
gemaakt) tot Bezinning op hun houding ten opzichte van
de A.R. Partij, gehouden te Utrecht op 6 en 7 Mei in
het gebouw voor Kunsten en Wetenschappen, sprak prof.
C. Veenhof van Kampen voor een zeer aandachtig ge-
hoor over bovengenoemd onderwerp.

In zijn inleidende beschouwingen wijst spr. er op, dat
het voor ieder, die werkelijk geestelijk leeft, steeds dui-
delijker moet worden, dat we in onze dagen beleven een
huiveringwekkende ineensorting van het Christelijk
leven.

Daarom moeten we ons in dezen catastrophalen tijd
met des te meer ernst bezinnen op onze roeping, zonder
te zien op de resultaten.

Spr. wil ook even ingaan op de reacties in de pers, nā
de aankondiging van ons congres, met name op den brief
van br OUDEKERK in „De Reformatie” en een artikel
van JAN HARING in „Nieuw Nederland”.

Ten aanzien van eerstgenoemde valt op te merken, dat
we hier beslist niet onorganisatorisch bezig zijn. We
denken er bovendien niet aan sys-
tematische actie tegen de A.R. partij
te voeren. Wel willen we ons bezinnen op onze poli-
tieke roeping. Op grond van het ambt der geloovigen
heeft iedere groep van Christenen daartoe het recht en
temeer nog in een duidelijk nieuwe situatie. En die is
er, en nationaal en kerkelijk.

De kerkelijke verwording, die ons tot vrijmaking noo-
te, is tenslotte maar één symptoom van het verval, dat
in heel het leven openbaar wordt. Voor hem die vrije-
maakt is wordt het een wonder weer te ontdekken wat
het Woord van Jezus Christus is, om weer te zien, dat
Jezus Christus ten volle Koning is van deze wereld.

Daarom is het gerechtvaardigd en noodzakelijk, dat wij
samenspreken en ons afvragen: broeders, wat moeten wij

¹⁾ Wij publiceeren in deze rubriek een verslag van de
rede welke Prof. Veenhof op de conferentie te Utrecht
heeft gehouden.

n.l. aan welke kinderen de doop moet worden bediend.
Hierom ging het hem bij zijn schrijven vóór alle
dingen.

Hierom ging het, blijkens zijn voorrede, ook De Cock.
Het begin van Drukker's uiteenzettingen omtrent
deze kwestie geeft ons bekende formuleringen uit
de gereformeerde confessies, maar deze ontvangen
daarna een eigen interpretatie van den auteur.

Op de vraag: „welke kinderen hebben regt tot den
Doop?” volgt namelijk als antwoord: „Alle kinderen
welke de belofte toekomt”. En als dan gevraagd
wordt: „welke kinderen komt de belofte toe?” lezen
we: „Geen die buiten de gemeenschap der kerke,
onder Helden, Joden en Turken zijn; en die niet tot
de belofte geroepen zijn, maar alle kinderen der
gemeente”. Wanneer dit gezegd wordt, duikt voor Druk-
ker natuurlijk onmiddellijk een moeilijkheid op. Want
de gemeente is volgens hem de vergadering der
uitverkorenen. En als dat zoo is moet natuur-
lijk gevraagd worden: wie zijn dan de kinderen van
deze gemeente? Het antwoord op deze vraag laat
evenwel niet lang op zich wachten. Deze kinderen zijn
„alle kinderen op welke de gemeente afd aan haar zaad
eene naauwe betrekking heeft”. Ook als we dit ge-
hoord hebben zijn we er nog niet! We moeten wel
vragen: wat is die „naauwe betrekking”, hoe ver-
strekt ze zich uit? Die „naauwe betrekking” wordt
in haar aard door Drukker, zooals we reeds zagen,
niet nader geanalyseerd. Maar hoe ver ze zich uit-
strekt vernemen we wel. Want als in de brochure de
vraag wordt gesteld: „Maar welke zijn de kinderen
dan?” volgt als antwoord: „Niet alleen welke uit
geloovige ouders geboren zijn, maar ook die in haren
schoot uit bijwoners zijn gesproten, en die (de) kerk
naar alle billijke wetten in haar huis ter bezorging
heeft op- en aangenomen, en voor welke... de Heere
naar zijn vrijmagt mede de beloften geschonken
heeft”¹⁾.

¹⁾ p. 3. Enkele zinstorende schrijf- of drukfouten in
deze citaten heb ik gecorrigeerd.

doen? Dat is mogelijk, ondanks verschil van inzicht, als
we maar in het geloof bijeen zijn.

In den bedoelden brief wordt ons lid-zijn van de Partij
aangevoerd als instantie tegen ons samenkomen. „Ik wijs
dat weer af, het raakt ons niet”, aldus spr. We hebben
zeker de taak om binnen de partij, waarvan we lid zijn,
onze bezwaren naar voren te brengen, maar daardoor
wordt niet uitgesloten dat we hier, op deze wijze, samen-
zijn. Spr. wil dan ook deze suggestie geven: zoekt elkaar
ook plaatselijk en bespreekt daar den nood van ons volk
en wat gij op diē plaats U ziet aangewezen als roeping
Gods.

Tenslotte gaat het bij de beoordeeling van ons congres
om de motieven die ons beheerschen. Als we daarin
Christus zoeken is het goed.

In den genoemden brief worden ook eenige vragen ge-
steld. Ook daarop gaat prof. Veenhof even in. Wij drijven
heelemaal niet in Roomsche richting; integendeel, we
willen juist waarschuwen tegen de romaniserende ten-
denzen in het Christelijke politieke leven van de laatste
jaren. Ons samenzijn is ook geen gevolg van de „erva-
ringen”. Wel hebben we gezien dat het recht Gods
overal wordt aangetast en gekrenkt en daarom komen
we samen.

Jan Haring's reactie was: moet er nog meer verbrok-
keling komen? Spr. ziet hier achter de gedachte, dat al-
leen een zoo groot mogelijke „eenheid” van belang is,
immers dan houdt men met ons rekening. Dezen funesten
gedachtengang willen we juist bestrijden.

Spr. wil zich ook afvragen hoe we hier dan wel samen-
zijn. Dat kan op twee manieren verkeerd. We kunnen
zeggen: we hebben de reformatie in de kerk flink voor
elkaar en moet nu ook maar eens in de politiek „ter hand
worden genomen”. Maar dan vergeten we, dat reformatie
voor alles Gods gave is. Als we zoo zouden samenkomen
deden we alleen maar kwaad. Evenzeer is deze gedachte
fout: de reformatie is in de kerk tot stand gekomen, maar
daarmee is het ook genoeg, de boel moet niet verder
kapot. Beide gedachten zijn gevaarlijke uitingen van het
vleesch. We zijn hier niet om te komen tot machtscon-
centratie, maar met de bede: wat wilt Gij, Heere, dat
we verder zullen doen?

Komend tot het eigenlijke onderwerp meent spr. ons
het best te kunnen inleiden tot onze bezinning, door het
maken van enkele thetische opmerkingen, gegroepeerd
om deze drie hoofdgedachten:

I. Gods Woord en de politiek; II. Jezus Christus en
de politiek; III. De kerk en de politiek.

Ten aanzien van het eerste punt schetst prof. Veenhof
drie aspecten.

a. Het levende Woord.

Gods Woord, zooals dat tot ons komt in de H. Schrift,
is het echte, levende en werkende Woord van God. Dat
Woord moeten we kennen. Niet echter als de Farizeeën,
die er alles van wisten, en hun ideeën, abstracties, regels
en denkmotieven uit afleidden, maar het niet kenden in
zijn verlichtende, vernieuwende, schepende werking.

Het Woord Gods is concreet, het klinkt in een concrete
situatie. God gaf geen stel regels, maar een levend
Woord, dat de toenmalige werkelijkheid aangreep. In dat
Woord indringend, gaan we in en door dat Woord het
leven beter en dieper verstaan. Het is het Woord van
Gods beloften, ook voor staten en overheden. Ook het
Woord van Zijn roeping voor onze taak als burger
en als overheidspersoon, als God ons daartoe roept.

Daarom is het eerste wat noodig is bij onze bezinning
op de politieke situatie, dat we het Woord Gods weer
gaan hooren. Als we iets verstaan van wat Jesaja of
Paulus te zeggen hebben in het bewogen politieke leven
van hun dagen, dan zullen we een geestelijken geloofs-

Als bewijs voor deze stelling wordt natuurlijk ge-
wezen op Abraham, die alle tot zijn huis behorende
mannelijke personen moest besnijden, „deze alle wer-
den aangezien als Abrahams kinderen, dewijl zij in
dat huisgezin waren waarvan hij de vader was”¹⁾.

Het schijnt, dat Drukker bij de tekening van zijn
standpunt heeft gevoeld, dat er iets wrong. Het is
immers een klassiek gereformeerde opvatting, dat de
kinderen der christenen, de kinderen der ge-
loovigen gedoopt moeten worden. Hoe kan hij
deze stelling nu handhaven? Zooals bleek heeft hij
haar reeds vervangen door een andere, deze name-
lijk, dat de kinderen der gemeente gedoopt moeten
worden. Maar ook daarmee is hij er nog niet! Vooral
niet omdat hij tot de krasse uitspraak komt, dat zelfs
de kinderen van „ergerlijke ouders” den doop kunnen
ontvangen. Hij moest een antwoord geven op de vraag
hoe hij enerzijds zeggen kan, dat de kinderen der
Gemeente moeten gedoopt worden, van die ge-
meente, welke alleen uit „ware begenadigden” be-
staat en hoe hij tegelijk toch kan volhouden, dat
kinderen van apert goddeloozen toch tot den doop
moeten worden toegelaten.

Hij lost deze moeilijkheid op, door te zeggen, dat
hij „door de ouders aan welke het verbond door den
kinderdoop verzegeld wordt” verstaat „niet de bij-
zondere natuurlijke ouders van het kind”. Neen, die
„ouders” zijn in dit verbond de „zedelijke ouders, de
Gemeente tot welke de natuurlijke ouders, wanneer
zij begenadigd zijn, mede behooren als ware lid-
maten”²⁾. De kinderen, die gedoopt worden zijn „niet
in een geestelijke betrekking het zaad van die ouders,
die het kind opdragen”, d.i. ten doop houden. Neen
het is „het zaad der uitverkorene Gemeente”.

Deze kinderen zijn „aan te merken als een goed
van de geheele gemeente, hetwelk het merkteken en
zegel van God draagt, dat God in deszelfs ligchaam
gegeven heeft”³⁾. Van deze kinderen is „Abraham

¹⁾ p. 4; ²⁾ p. 6.

³⁾ p. 7.